

Bad Painting Series
The Spin-Off (2010, 4' 20")
Easy Katz (2013, 6' 23")

El projecte *Bad Painting Series* va néixer com una mena de continuació (o *spin-off*, d'aquí el títol del primer episodi) de l'obra *La mala pintura* (2008), però, ben aviat, l'artista va veure que aquests episodis podrien tenir autonomia i que podria dotar-los d'un caràcter propi. Són peces breus i amb unes coordenades semblants que, de manera genèrica, aborden temàtiques centrades en la creació i el món de l'art. A cada episodi el protagonista és sotmès a una situació de tensió emocional i de dubtes respecte al seu procés creatiu que es resolen amb un gir argumental accidentat. Són històries aparentment simples protagonitzades per artistes que, o bé es veuen en la circumstància de no saber resoldre l'encàrrec convencional d'un retrat, o bé creen una obra que se'ls escapa de les mans. L'eix vertebrador és el dilema moral de fer la tria adequada i de les conseqüències que això pot comportar en la trajectòria artística i existencial. Sí, en certa manera es poden entendre com a contes morals amanits amb un humor altament desmitificador.

Bad Painting Series posa en joc tota una sèrie de coordenades habituals en els treballs de Carles Congost: la reflexió sobre el món de l'art i els seus condicionants, l'acurada posada en escena, els recursos de l'imaginari pop, la ironia, els desitjos latents, les tensions generacionals... En aquests episodis hi ha, però, més atenció als codis lingüístics del cinema, tal com indica el mateix artista: «[...] estan estilísticament inspirats en la ficció televisiva del tipus HBO i es produeix una evolució en el llenguatge cinematogràfic, perquè ja no només es treballa sobre què cal explicar, sinó també sobre com explicar-ho des del punt de vista purament formal i narratiu. Sens dubte, ha sigut necessària una major planificació dels rodatges i accentuar el rigor a l'hora de dur-los a terme. Per altra banda, també hi ha una preocupació per la versemblança que abans no tenia i que, ben probablement, ve marcada per l'alta definició de les càmeres actuals».

Bad Painting Series
The Spin-Off (2010, 4' 20")
Easy Katz (2013, 6' 23")

El proyecto *Bad Painting Series* surgió como una especie de continuación (o *spin-off*, de ahí el título del primer episodio) de la obra *La mala pintura* (2008), pero, muy pronto, el artista vio que los episodios podrían tener autonomía y un carácter propio. Son piezas breves y con unas coordenadas similares que, de manera genérica, abordan temáticas centradas en la creación y el mundo del arte. En cada episodio el protagonista se ve sometido a una situación de tensión emocional y de dudas respecto a su proceso creativo que se resuelven con un giro argumental accidentado. Son historias aparentemente simples protagonizadas por artistas que o bien se ven en la circunstancia de no saber resolver el encargo convencional de un retrato, o bien crean una obra que se les escapa de las manos. El eje vertebrador es el dilema moral de hacer la elección adecuada y de las consecuencias que ello puede acarrear en la trayectoria artística y existencial. Sí, en cierto modo se pueden entender como cuentos morales aderezados con un humor altamente desmitificador.

Bad Painting Series baraja una serie de coordenadas habituales en los trabajos de Carles Congost: la reflexión sobre el mundo del arte y sus condicionantes, la cuidada puesta en escena, los recursos del imaginario pop, la ironía, los deseos latentes, las tensiones generacionales... En estos episodios hay, sin embargo, más atención a los códigos lingüísticos del cine, tal y como indica el propio artista: «[...] están estilísticamente inspirados en la ficción televisiva del tipo HBO y se produce una evolución en el lenguaje cinematográfico, ya que no solo se trabaja sobre qué hay que explicar, sino también sobre cómo explicarlo desde el punto de vista puramente formal y narrativo. Sin duda, ha sido necesaria una mayor planificación de los rodajes y acentuar el rigor a la hora de llevarlos a cabo. Por otra parte, también hay una preocupación por la verosimilitud que antes no tenía y que, muy probablemente, viene marcada por la alta definición de las cámaras actuales».

Bad Painting Series
The Spin-Off (2010, 4' 20")
Easy Katz (2013, 6' 23")

The *Bad Painting Series* project began as a sort of continuation (or *spin-off*, hence the title of the first episode) of the work *La Mala Pintura* (2008), but the artist soon saw that they could be independent and gave them their own character. They are short pieces with similar coordinates that deal with themes focusing on creation and the art world in a generic way. In each episode the main character is subjected to a situation of emotional strain and doubts with respect to his creative process that is resolved with an eventful plot twist. They are seemingly simple stories featuring artists who either see themselves in the circumstance of not knowing how to resolve the conventional commission of a portrait or who believe in a work that has gotten away from them. The guiding thread is the moral dilemma of making the correct choice and the consequences this may bring for one's artistic and existential path. Yes, in a certain way they can be understood as moral tales seasoned with a highly demystifying humor.

Bad Painting Series brings into play a number of coordinates that are common in Carles Congost's works: reflection on the world of art and its constraints, careful staging, use of the pop imaginary, irony, latent desires, generational tensions... There is, however, more attention to the linguistic codes of film in these episodes, as the artist has noted: '[...] they are stylistically inspired by HBO-style televised fiction, and it produces an evolution in film language since you are no longer working only on what needs to be explained but also on how to explain it from a purely formal and narrative point of view. It has certainly required better planning of the shoots and emphasizing rigor when carrying them out. Moreover, there is also a preoccupation with verisimilitude that wasn't there before which is very likely marked by the high definition of modern cameras.'

Paradigm (2012, 10')

En els minuts inicials de *Paradigm* ens trobem davant d'una escena fàcil de reconèixer, amb un policia inspeccionant –pausadament i amb un posat sever– un vehicle mentre els seus ocupants intercanvien mirades preocupades a les quals s'afegeix un altre personatge expectant. En un gest insospitat, l'agent treu una harmònica i es posa a tocar una suau melodia que provoca l'atenció d'uns nens i una certa sensació de catarsi i alleujament a la resta. Tot seguit, un dels nens es posa a cantar una cançó sobre la capacitat de redimir-se i de canviar el paradigma mentre l'agent declama que confia en el futur del jovent. D'un moment de tibantor i cares tenses, es passa a una música amable i a una certa aspiració espiritual.

De manera intencionada, Congost juga amb la memòria cinematogràfica de l'espectador utilitzant estilemes propis del gènere policíac i de misteri i, alhora, els trastoca incorporant accions imprevisibles i regatejant qualsevol conclusió unívoca. Es produeix una barreja peculiar de registres, als quals la banda sonora firmada per Euphrates Sabatis i Stefano Maccarrone contribueix a donar densitat emocional.

Paradigm suposa una evolució –que ja s'apuntava als episodis de *Bad Painting Series*– respecte a obres anteriors de l'artista on predominaven el diàleg, el sentit de l'humor i una voluntat, més o menys evident, d'abordar temàtiques determinades. En aquest cas predomina la depuració formal, la preocupació pel mateix llenguatge fílmic i la creació d'una atmosfera molt acurada. Els gestos i les accions dels personatges estan carregats d'intensitat dramàtica, però no resolen l'argument sinó que el deixen constantment en un punt de suspensió obert a la interpretació de l'espectador. Aquí ja no interessa tant la necessitat discursiva com la possibilitat d'explicar quelcom a través de la seducció de les imatges i de l'ús més conscient de la narrativa del cinema. Es tracta d'una obra fascinant i enigmàtica, que busca la complicitat intel·lectual i emocional deixant espai a lectures obertes.

Paradigm (2012, 10')

En los minutos iniciales de *Paradigm* nos encontramos ante una escena fácil de reconocer, con un policía inspeccionando –pausadamente y con un rictus severo– un vehículo mientras sus ocupantes intercambian miradas preocupadas a las que se añade otro personaje expectante. En un gesto insospechado, el agente saca una armónica y se pone a tocar una suave melodía que provoca la atención de unos niños y una cierta sensación de catarsis y alivio al resto. A continuación, uno de los niños se pone a cantar una canción sobre la capacidad de redimirse y cambiar el paradigma mientras el agente declama que confía en el futuro de la juventud. De un momento de tensión y caras tensas, se pasa a una música amable y a una cierta aspiración espiritual.

De manera intencionada, Congost juega con la memoria cinematográfica del espectador utilizando estilemas propios del género policíaco y de misterio y, a la vez, los trastoca incorporando acciones imprevistas y regateando cualquier conclusión unívoca. Se produce una mezcla peculiar de registros, a los que la banda sonora firmada por Evripidis Sabatis y Stefano Maccarrone contribuye a dar densidad emocional.

Paradigm supone una evolución –que ya se apuntaba en los episodios de *Bad Painting Series*– respecto a obras anteriores del artista donde predominaban el diálogo, el sentido del humor y una voluntad, más o menos evidente, de abordar temáticas determinadas. En este caso, predomina la depuración formal, la preocupación por el propio lenguaje fílmico y la creación de una atmósfera muy cuidada. Los gestos y las acciones de los personajes están cargados de intensidad dramática, pero no resuelven el argumento sino que lo dejan constantemente en un punto de suspensión abierto a la interpretación del espectador. Aquí ya no interesa tanto la necesidad discursiva como la posibilidad de explicar algo a través de la seducción de las imágenes y del uso más consciente de la narrativa del cine. Se trata de una obra fascinante y enigmática, que busca la complicidad intelectual y emocional dejando espacio a lecturas abiertas.

Paradigm (2012, 10')

The opening few minutes of *Paradigm* offer us the familiar scene of a serious-looking police officer carefully inspecting a vehicle whose occupants exchange worried glances before another expectant character appears on the scene. In an unlikely gesture, the officer whips out a harmonica and begins to play a gentle melody that grabs the attention of a group of children, while giving the other characters a certain feeling of catharsis and relief. One of the children then starts singing a song about the capacity for redemption and a change of paradigm, while the officer declares that he trusts in the future of youth. We shift from a moment of tension and anxious faces to warm music and a feeling of spiritual aspiration.

Congost deliberately plays with the viewer's cinematographic memory by using the conventions of the crime and thriller genre and then turning them on their head by incorporating unexpected actions and side-stepping unequivocal conclusions. A peculiar mixture of registers is produced, while the soundtrack composed by Evripidis Sabatis and Stefano Maccarrone adds to the emotional density.

Paradigm represents an evolution in the artist's approach (already hinted at in the episodes of *Bad Painting Series*) in respect of his previous works in which the focus was on dialogue, a sense of humour and a more or less evident desire to deal with particular themes. The approach is in this case more formally streamlined, focusing on the language of film itself and the creation of a very precise atmosphere. The characters' gestures and actions are loaded with dramatic intensity, but instead of resolving the storyline they leave a constant feeling of uncertainty hanging in the air that is open to the viewer's interpretation. The focus here shifts from discursive needs to the possibility of explaining something through captivating images and the conscious use of the narrative of film. It's a fascinating and enigmatic work that seeks intellectual and emotional complexity, leaving space for an open interpretation.

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell (2015, 22')

El *sonido Sabadell* és un fenomen musical estretament vinculat a l'*italo disco* (música de ball molt popular d'origen italià) que va tenir lloc a la dècada dels vuitanta del segle passat. Malgrat la seva popularitat, de l'èxit de vendes i de precedir un altre moment àlgid com és la música *house* (d'aquí la primera part del títol), el *sonido Sabadell* ha quedat com una nota al marge, com una febrada momentània que pocs analistes han tingut en consideració.

Congost ha investigat i revisat aquesta època per oferir un resultat que defuig el punt de vista documental o arqueològic però que, en canvi, utilitza uns recursos, uns personatges i una estètica que hi escauen perfectament. Una entrevista a l'Àngel Casas –el mític presentador del programa *Musical Express*–, els acudits de l'imitador de l'emblemàtic Eugenio (ReEugenio), la inclusió d'un videoclip on Josep Xortó versiona un dels *hits* de l'època («Come On», de Jules Tropicana) amb una lletra que reivindica el paper del *sonido Sabadell* en la història musical del país («Això que sona és nostre»), la presència del poeta Eduard Escoffet declamant enèrgicament sobre la indústria, les Filles Föllen executant una coreografia convulsiva...

L'artista convoca tota una sèrie de personatges que, més enllà de la seva càrrega icònica i cultural (bé sigui històrica o actual), funcionen més com a símbols que activen significats que no pas com a elements que estructurin una narració formal. El resultat és un relat fragmentat, amb flaixos i picades d'ullet que fa seves i subverteix algunes de les convencions del *biopic* musical.

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell (2015) és un projecte videogràfic premiat en la XXI edició de les beques de la Fundació Botín.

**Abans de la casa / Un biopic inestable
a través del sonido Sabadell**
(2015, 22')

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell (2015) es un proyecto en vídeo premiado en la XXI edición de las becas de la Fundación Botín. El *sonido Sabadell* es un fenómeno musical estrechamente vinculado al *italo disco* (música de baile muy popular de origen italiano) que tuvo lugar en la década de los ochenta del siglo pasado. A pesar de su popularidad, el éxito de ventas y haber precedido a otro momento álgido como es la música *house*, el *sonido Sabadell* ha quedado como una nota al margen, como una fiebre momentánea que pocos analistas han tomado en consideración.

Congost ha investigado y revisado esta época para ofrecer un resultado que huye del punto de vista documental o arqueológico pero que, en cambio, utiliza unos recursos, unos personajes y una estética que se le aproximan mucho. Una entrevista a Ángel Casas –el mítico presentador del programa *Musical Express*–, los chistes del imitador del emblemático Eugenio (ReEugenio), la inclusión de un videoclip donde Josep Xortó versiona uno de los hits de la época («Come On», de Jules Tropicana) con una letra que reivindica el papel del *sonido Sabadell* en la historia musical del país («Això que sona és nostre»), la presencia del poeta Eduard Escoffet declamando enérgicamente sobre la industria, las coreógrafas Filles Föllén ejecutando un ejercicio convulso...

El artista convoca a una serie de personajes que, además de su carga icónica y cultural (bien sea histórica o actual), funcionan más como símbolos que activan significados que como elementos que estructuran una narración formal. El resultado es un relato fragmentado, con flashes, con guiños que hace suyas y subvierte algunas de las convenciones del *biopic* musical (en definitiva, un *biopic* inestable, como advierte el título).

**Abans de la casa / Un biopic inestable
a través del sonido Sabadell**
(2015, 22')

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell is a videographic project that received an award at the 21st edition of the Fundación Botín grants. *Sonido Sabadell* (Sabadell sound) is a musical phenomenon closely linked to *Italo disco* (very popular dance music that originated in Italy) that sprang up in the 1980s. Despite its popularity, commercial success and preceding another high point like *house music*, *sonido Sabadell* has been left as a side note, a momentary fever that few analysts have taken into consideration.

Congost has researched and examined this period to deliver a result that avoids the documentary or archaeological point of view and instead uses resources, figures and an aesthetic that perfectly suit it. An interview with Àngel Casas, the legendary host of the program *Musical Express*, the jokes of the impersonator of the emblematic Eugenio (ReEugenio), the inclusion of a video clip where Josep Xortó covers one of the hits of the time (*Come On* by Jules Tropicana) with lyrics that reclaim the role of *sonido Sabadell* in Spain's musical history (*Això que sona és nostre*), the presence of poet Eduard Escoffet forcefully expounding on the industry, Les Filles Föllén performing a convulsive dance...

The artist has convened a whole series of personalities that work more as symbols that activate meanings than as elements that structure a formal narrative, beyond their iconic and cultural charge. The result is a fragmented narrative, with flashes, with nods he makes his own, subverting some of the conventions of the musical *biopic* (an unstable *biopic*, in fact, as the title indicates).

Wonders (2016, 15')

Wonders és el projecte guanyador de la segona edició del Premi de Videocreació impulsat per la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, l'Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Festival LOOP Barcelona. Es tracta d'una proposta videogràfica que utilitza recursos propers al biopic musical i la performance per analitzar la figura del *one hit wonder*, una expressió que serveix, en la indústria discogràfica, per anomenar aquells que han assolit el reconeixement massiu de manera fugaç gràcies a un sol senzill reeixit. Alguns d'aquests èxits són, fins a cert punt, efímers a propòsit, productes creats per raons humorístiques o per aprofitar una novetat en la cultura popular, però en la majoria dels casos impliquen músics seriosos i entusiastes que s'esforcen a continuar les seves carreres quan la popularitat decau. Aquest és el cas de Dennis Seaton i Michael Grant, membres del grup Musical Youth. A principis de la dècada dels vuitanta, la formació Musical Youth aconseguí una forta repercussió mundial gràcies al seu primer àlbum *The Youth of Today* i, molt especialment, al senzill «Pass the Dutchie», que va vendre cinc milions de còpies arreu del món i va optar a un Grammy (els Oscar de la música). A *Wonders*, ambdós músics s'interpreten a ells mateixos a partir d'una sèrie d'intervencions guionitzades que s'intercalen amb d'altres moments més personals en què expliquen anècdotes de la seva pròpia vida, com per exemple de quina manera van arribar a fer-se amb algunes de les més importants icones del pop de l'època com Stevie Wonder, Paul McCartney, Donna Summer, Quincy Jones o el mateix Michael Jackson. Els textos del guió són concebuts per ser llegits, recitats i cantats pels dos músics i parteixen d'un encàrrec específic a l'assagista Eloy Fernández Porta, que fa una aportació reflexiva i poètica al fenomen del mega-hit.

Formalment i conceptualment, *Wonders* enllaça i s'emparenta amb un altre treball recent, *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015), amb el qual comparteix l'aportació de personatges diversos que obren altres perspectives: el relat fragmentat, la subversió de gèneres, etc. Però, en aquest cas, l'interès temàtic se centra molt més en la idea de l'artista com a producte. El *one hit wonder* entès com a una figura complexa i paradigmàtica del nostre temps, l'anàlisi de la qual pot remetre'ns al funcionament d'altres àmbits de la societat i la cultura.

Wonders (2016, 15')

Wonders es el proyecto ganador de la segunda edición del Premio de Videocreación de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, el Arts Santa Mònica y el Festival LOOP Barcelona. Se trata de una propuesta videográfica que utiliza recursos próximos al biopic musical y la performance para analizar la figura del *one hit wonder*, probablemente una de las más sintomáticas del paradigma neoliberal que ha impregnado todas y cada una de las esferas del mundo global en las últimas tres décadas. La expresión *one hit wonder* sirve, en la industria discográfica, para nombrar a aquellos que han alcanzado el reconocimiento masivo de manera fugaz gracias a un solo sencillo exitoso. Algunos de estos éxitos son, hasta cierto punto, efímeros a propósito, productos creados por razones humorísticas o para aprovechar una novedad en la cultura popular, pero en la mayoría de los casos implican a músicos serios y entusiastas que se esfuerzan en seguir sus carreras cuando la popularidad decae. Tal es el caso de Dennis Seaton y Michael Grant, miembros del grupo Musical Youth. A principios de la década de los ochenta, la formación Musical Youth consiguió una fuerte repercusión mundial gracias a su primer álbum *The Youth of Today*, muy especialmente, al sencillo «Pass the Dutchie», que vendió cinco millones de copias en todo el mundo y optó a un Grammy (los Oscar de la música). En *Wonders*, ambos músicos se interpretan a sí mismos a partir de una serie de intervenciones guionizadas que se intercalan con otros momentos más personales donde explican anécdotas de su propia vida, como por ejemplo cómo llegaron a relacionarse con algunos de los más importantes iconos pop de la época como Stevie Wonder, Paul McCartney, Donna Summer, Quincy Jones o el mismo Michael Jackson. Los textos del guion están concebidos para ser leídos, recitados y cantados por los dos músicos y parten de un encargo específico al ensayista Eloy Fernández Porta, que hace una aportación reflexiva y poética al fenómeno del mega-hit.

A nivel formal y conceptual, *Wonders* enlaza y se emparenta con otro trabajo reciente, *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015), con el que comparte la aportación de personajes diversos que abren otras perspectivas: el relato fragmentado, la subversión de géneros, etc. Pero, en este caso, el interés temático se centra mucho más en la idea del artista como producto. El *one hit wonder* entendido como una figura compleja y paradigmática de nuestro tiempo, cuyo análisis puede remitirnos al funcionamiento de otros ámbitos de la sociedad y la cultura.

Wonders (2016, 15')

Wonders is the project that won the 2nd VideoCreation Award of the Catalan Network of Art Centres together with Arts Santa Mònica and LOOP Barcelona Festival. It is a videographic proposal that uses the resources of the musical biopic and performance to analyze the figure of the one-hit wonder, probably one of the most symptomatic of the neoliberal paradigm that has permeated each and every sphere worldwide over the last three decades. In the recording industry, the expression one-hit wonder serves to designate those who have fleetingly achieved massive recognition thanks to one single success. Some of these hits are ephemeral on purpose to some extent, products created for humorous reasons or to take advantage of something new in popular culture, but in most cases they involve serious and enthusiastic musicians that strive to continue their careers when their popularity wanes, as is the case with Dennis Seaton and Michael Grant (members of the group Musical Youth). In the early 1980s, Musical Youth achieved a powerful global impact thanks to its first album *The Youth of Today* and especially the single *Pass the Dutchie* which sold five million copies around the world and was nominated for a Grammy (the Oscars of music). In *Wonders*, both musicians play themselves in a series of scripted interventions interspersed with other more personal moments where they tell anecdotes from their lives, for example when they came to rub shoulders with some of the most important pop icons like Stevie Wonder, Paul McCartney, Donna Summer, Quincy Jones and Michael Jackson himself. The script texts are designed to be read, recited and sung by the two musicians and are based on a specific commission from essayist Eloy Fernández Porta, who makes a thoughtful and poetic contribution to the megahit phenomenon.

On a formal and conceptual level, *Wonders* connects and is related to another recent work, *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015) with which it shares the contributions of a number of figures who open other perspectives, the fragmented story, the subversion of genres and so on. But here the thematic interest is much more focused on the idea of the artist as a product: the one-hit wonder understood as a complex and paradigmatic figure of our time, the analysis of which can refer us to the operation of other areas of society and culture.

Simply the Best (2016, 22')

Simply the Best és el títol del treball que Carles Congost va fer per a la Manifesta 11, celebrada a la ciutat de Zuric l'any 2016. Com és habitual en aquesta biennal, cada ciutat que l'acull busca crear un relat conceptual i topogràfic del lloc i intenta establir lligams amb l'entorn. El comissari d'aquesta edició, l'artista Christian Jankowsky, va proposar als artistes participants que escollissin un professional o un gremi professional de la zona i treballessin sota el lema genèric de «What people do for money». Partint d'aquesta premissa, Congost va elaborar un fals documental protagonitzat per un jove bomber suís en el qual el treball, els diners i la llibertat structuren simbòlicament el relat. La pel·lícula mostra el bomber en diverses escenes on parla de la passió que sent per la música negra, explica la seva feina de bomber, xerra amb un parent que li explica com ha anat malbaratant els diners d'una herència familiar o simula en una maqueta com serà l'acte benèfic en el qual es preveu la presència de Tina Turner. Tot plegat es veu puntuat per moments de l'assaig d'un cor de gospel que canta cançons sobre la llibertat financera, diversos paisatges de l'entorn i entrenaments dels bombers.

Com passa sovint en els seus treballs, Congost utilitza temàtiques que li són afins (la música, les icones pop...) per crear subtils associacions que s'encaminen cap a altres viaranyes. Així, per exemple, el cor de gospel fa al·lusió a *FI/RE*, un acrònim utilitzat habitualment en economia que prové de *financial independence* i *retiring early* i que vindria a ser la possibilitat d'establir estratègies financeres que permetin guanyar molts diners per ser independent i poder-se dedicar lliurement a les activitats que es vulgui. D'aquí que sigui pertinent la presència dels bombers (dels vigilants del foc: *fire*) en un entorn benestant on són dipositades moltes fortunes que faciliten ser independent o retirar-se, com és el cas de la mateixa Tina Turner. També té un caràcter simbòlic la utilització d'un cor de música negra integrat per individus blancs, en una societat on la qüestió identitària hi és molt present. I, a més, es tracta d'un tipus de música que en les seves arrels es relaciona amb l'esclavatge i, de nou, amb les condicions de treball i la llibertat. En definitiva, un visionament atent permet establir molts lligams que es multipliquen quan pensem en les connotacions d'un context tan determinat i en l'organització de la vida moderna.

Simply the Best (2016, 22')

Simply the Best es el título del trabajo de Carles Congost realizado para la Manifiesta 11, celebrada en la ciudad de Zúrich en 2016. Como es habitual en esta bienal, cada ciudad que la acoge busca crear un relato conceptual y topográfico del sitio intentando establecer vínculos con el entorno. El comisario de esta edición, el artista Christian Jankowsky, propuso a los artistas participantes que incorporaran a un profesional o a un gremio profesional de la zona y trabajaran bajo el lema genérico de «What people do for money». Partiendo de esta premisa, Congost elaboró un falso documental protagonizado por un joven bombero suizo en el que el trabajo, el dinero y la libertad estructuran simbólicamente el relato. La película muestra al bombero en varias escenas donde habla de la pasión que siente por la música negra, explica su trabajo de bombero, charla con un pariente que le cuenta cómo ha ido derrochando el dinero de una herencia familiar o simula en una maqueta cómo será el acto benéfico en el que se prevé la presencia de Tina Turner. Todo ello se ve puntuado por momentos del ensayo de un coro de gospel que canta canciones sobre la libertad financiera, varios paisajes del entorno y entrenamientos de los bomberos.

Como ocurre a menudo en sus trabajos, Congost utiliza temáticas que le son afines (la música, los iconos pop...) para crear sutiles asociaciones que se abren a otros conceptos. Así, por ejemplo, el coro de gospel hace alusión a *FI/RE*, un acrónimo utilizado habitualmente en economía que proviene de *financial independence* y *retiring early* y que vendría a ser la posibilidad de establecer estrategias financieras que permitan ganar mucho dinero para ser independiente y poder dedicarse libremente a las actividades que se quiera. De ahí que sea pertinente la presencia de los bomberos (de los vigilantes del fuego: *fire*) en un entorno acomodado donde están depositadas muchas fortunas que facilitan ser independiente o retirarse, como es el caso de la propia Tina Turner. También tiene un carácter simbólico la utilización de un coro de música negra integrado por individuos blancos, en una sociedad donde la cuestión identitaria está muy presente. Y, además, se trata de un tipo de música que en sus raíces se relaciona con la esclavitud y, de nuevo, con las condiciones de trabajo y la libertad. En definitiva, un visionado atento permite establecer muchos vínculos que se multiplican cuando pensamos en las connotaciones de un contexto tan determinado y en la organización de la vida moderna.

Simply the Best (2016, 22')

Simply the Best is the title of the work produced by Carles Congost for Manifiesta 11, the European Biennial of Contemporary Art held in the city of Zurich in 2016. As is usual for this biennial, the host city seeks to create a conceptual and topographic story of the place, striving to establish links with the local environment. The curator of this edition, the artist Christian Jankowski, encouraged the participating artists to incorporate as many local residents or professional associations as possible in their work, under the general slogan 'What people do for money'. Starting from this premise, Congost produced a mockumentary starring a young Swiss firefighter, with a story structured around work, inheritance and freedom. In various scenes, the firefighter describes his passion for black music, explains the nature of his work, chats to a relative who tells him how he's frittered his money away or uses a mock-up to describe a future charity event at which Tina Turner is expected to be present. The story is punctuated by scenes of a gospel choir rehearsing songs about financial freedom, shots of the local landscape and firefighting drills.

As so often happens in his work, Congost takes themes close to his heart (music, pop icons...) in order to create subtle associations that lead down other paths. By way of example, the gospel choir alludes to *FI/RE*, an acronym commonly used in economics and which stands for *Financial Independence and Retiring Early*; that is, the possibility of implementing financial strategies in order to become independently wealthy and freely devote oneself to the activities of one's choosing. The presence of firefighters thus becomes pertinent in a prosperous area with many independently wealthy people and rich retirees, such as Tina Turner herself. The use of a gospel choir singing black music but made up of white members, in a society where the question of identity is strongly present, is also symbolic, especially when considering that this music has its roots in slavery and is thus related, once again, to working conditions and freedom. In short, attentive viewers will be able to establish many links that are multiplied when considering the connotations of such a specific context and the organisation of modern life.

The Wolf's Motives (2017, 20' 30")

Amb un tractament eminentment cinematogràfic però fent servir una estratègia similar a la d'un documental de naturalesa, *The Wolf's Motives* ens endinsa en un bosc on podem observar l'evolució d'un grup de joves dins del seu propi ecosistema. El que sembla ser una trobada nocturna, clandestina però gens excepcional, queda puntuada per gestos i senyals que alerten els protagonistes. Un inquietant caçador que els segueix abat un noi amb un somnífer i el despulla tot plegant amb cura la seva roba, identificant-la i posant-la dintre de bosses de plàstic, com si estigués fent la classificació taxonòmica d'un avesat científic. El perturbador ritual finalitza incorporant al noi un xip de seguiment, tal com faria un naturalista per controlar la seva activitat. L'individu adolescent es converteix en objecte d'estudi, especialment per allò que porta posat, pel seu embolcall.

The Wolf's Motives utilitza recursos estètics i narratius que podrien aproximar-nos al llenguatge publicitari que magnifica una possible llibertat de tria i comportament però que, en canvi, mostra el seu revers: la supeditació a les grans marques i l'apropiació dels models revolucionaris associats a l'etapa adolescent. Més aviat podríem dir que la falsa equiparació del trànsit «natural» cap a l'edat adulta està molt més domesticada i pautada del que voldríem creure. És un moment cobejat i monitoritzat per les marques comercials que té els joves en compte com a consumidors i usuaris que són. El comportament suposadament lliure i aleatori acaba declinant en la vigilància i el registre obsessiu d'un caçador de futuribles tendències que classifica i estandarditza qualsevol actitud transgressora. Això ens trasllada a una darrera hipòtesi: fins a quin punt aquest món juvenil idealitzat no deixa de ser un mirall que forneix i realimenta la seva pròpia dinàmica consumista fins a fagocitar-la completament? Encara podríem anar més enllà. Potser ja fa temps que tenim incorporades invasives formes de rastreig sota l'aparent llibertat individual del panòptic que suposen les xarxes i els entorns virtuals.

The Wolf's Motives va ser produïda gràcies a una Beca Multi-verso a la Creació en Videoarte de la Fundación BBVA, en la convocatòria de l'any 2015.

The Wolf's Motives (2017, 20' 30")

Con un tratamiento eminentemente cinematográfico pero utilizando una estrategia similar a la de un documental de naturaleza, *The Wolf's Motives* nos adentra en un bosque donde podemos observar la evolución de un grupo de jóvenes dentro de su propio ecosistema. Lo que parece ser un encuentro nocturno, clandestino pero nada excepcional, queda puntuado por gestos y señales que alertan a los protagonistas. Un inquietante cazador que los sigue abate a un chico con un somnífero y lo desnuda, plegando con cuidado su ropa, identificándola y poniéndola dentro de bolsas de plástico, como si estuviera haciendo la clasificación taxonómica de un avezado científico. El perturbador ritual finaliza incorporándole al chico un chip de rastreo, tal como haría un naturalista para controlar su actividad. El individuo adolescente se convierte en objeto de estudio, especialmente por lo que lleva puesto, por su envoltorio.

The Wolf's Motives emplea recursos estéticos y narrativos que podrían aproximarnos al lenguaje publicitario que magnifica una posible libertad de elección y comportamiento pero que, en cambio, muestra su reverso: la supeditación a las grandes marcas y la apropiación de los modelos revolucionarios asociados a la etapa adolescente. Más bien podríamos decir que la falsa equiparación del tránsito «natural» hacia la edad adulta está mucho más domesticada y pautada de lo que quisiéramos creer. Es un momento codiciado y monitorizado por las marcas comerciales que tiene en cuenta a los jóvenes como consumidores y usuarios que son. El comportamiento supuestamente libre y aleatorio acaba declinando en la vigilancia y el registro obsesivo de un cazador de futuribles tendencias que clasifica y estandariza cualquier actitud transgresora. Ello nos traslada a una última hipótesis: ¿hasta qué punto este mundo juvenil idealizado no deja de ser un espejo que abastece y retroalimenta su propia dinámica consumista hasta fagocitarla completamente? Aún podríamos ir más allá. Quizás hace ya tiempo que tenemos incorporadas invasivas formas de rastreo bajo la aparente libertad individual del panóptico que suponen las redes y los entornos virtuales.

The Wolf's Motives fue producida gracias a una Beca Multiverso a la Creación en Videoarte de la Fundación BBVA, en la convocatoria del año 2015.

The Wolf's Motives (2017, 20' 30")

With an eminently cinematographic style but using a strategy similar to that of a nature documentary, *The Wolf's Motives* leads us into a forest where we can observe the evolution of a group of young people in their own ecosystem. What appears to be a secret nocturnal meeting but nothing exceptional, is punctuated by gestures and signals that alert the characters. An anxious hunter who is following them brings down one boy with a tranquilliser and strips him, carefully folding his clothes, labelling them and putting them inside plastic bags, as if he was a seasoned scientist carrying out a taxonomic classification. The disturbing ritual ends with him inserting a tracking chip in the boy, just like a natural scientist would do to monitor activities. The adolescent becomes an object of study, particularly because of what he has in him, for the packaging.

The Wolf's Motives uses aesthetic and narrative resources similar to the language used in advertising, which magnifies a possible freedom to choose and behave but which instead reveals its flip side: the subjection to large brands and the adoption of associated revolutionary models in adolescence. We could say that the false alignment of the 'natural' transit to adulthood is much more domesticated and planned than we would like to believe. It is a period that is sought after and monitored by commercial brands that consider young people to be the consumers and users they are. The supposedly free and random behaviour deteriorates and ends up in the vigilance and obsessive register by a hunter of possible future trends that classifies and standardises any transgressive attitude. This leads us to an ultimate assumption: to what extent is this idealised world of young people a mirror that supplies and feeds back its own consumer dynamics to the point of completely engulfing it? We could go even further. It's possible that for a long time there have been invasive forms of tracking included in the apparent individual freedom of the panopticon of virtual networks and environments.

The Wolf's Motives was produced thanks to a Multiverse Grant for Video-Art Creation from the BBVA Foundation, awarded in 2015.

Nova esplendor (2018, 22')

«¿Para qué sirven las canciones?», li preguntava Míster CD Eyes –una mena d'alter ego de Carles Congost– al músic Genís Segarra en el treball *Supercampeón*, de l'any 2000. Era un dels primers projectes en vídeo de l'artista on aquest utilitzava paròdicament un format de programa infantil de televisió –similar a *Sesame Street*– per subvertir les idees tòpiques i superficials sobre la joventut. La figura d'un músic podia haver exemplificat aquest model estereotipat però, en canvi, es vestia d'una manera massa estrafolària i responia a les preguntes amb una complexitat poc habitual, creant inquietud i obligant a replantejar-nos les opinions preconcebudes.

Gairebé vint anys més tard, la mateixa pregunta podria servir per interpretar el projecte *Nova esplendor*, creat específicament per al Centre d'Art Contemporani de Barcelona - Fabra i Coats. Partint, altra vegada, del recurs de simular una realització televisiva, però aquí amb una fórmula més propera als programes d'actuacions musicals, es presenta la posada en escena de quatre cançons concebudes per l'artista: «Les xarxes», «Port de la Selva», «Això que sona és nostre» i «Nova esplendor». Interpretades per Josep Xortó & The Congosound, les peces s'encadenen l'una darrere l'altra amb la voluntat de simular una actuació en directe, més que no pas una successió de videoclips.

Les cançons, i la música per extensió, han estat sempre presents en la seva trajectòria, si bé en aquesta ocasió no són el motor d'un procés d'investigació, o un recurs complementari ambiental. Aquí puguen a l'escenari prenent entitat pròpia, sense estar subordinades a res i evidenciant que sorgeixen en igualtat de condicions d'un mateix univers creatiu personal. No és gratuït que Genís Segarra (aquí en la formació d'Hydrogenesse, juntament amb Carlos Ballesteros) torni a aparèixer en aquest treball reinterpretant «Això que sona és nostre», ja que és un autor que participa d'aquesta mateixa idea polisèmica, desinhibida o, si es vol, «expandida» de la música, i sempre ha suposat un motiu d'inspiració i debat creatiu per a Congost.

«¿Para qué sirven las canciones?». La resposta pot ser la mateixa que temps enrere però ampliada i enriquida: per crear dispositius de contingut, per entendre-les com a format artístic, per explorar les seves possibilitats creatives i, també, per seguir parlant de la joventut, de les convencions, de com ens relacionem, dels miratges sobre la fama... Del vell i del nou, del «luxo i la misèria», del desencant i la nostàlgia.

Nova esplendor (2018, 22')

«¿Para qué sirven las canciones?», le preguntaba Mister CD Eyes –una especie de *alter ego* de Carles Congost– al músico Genís Segarra en el trabajo *Supercampeón*, del año 2000. Era uno de los primeros proyectos en vídeo del artista donde este utilizaba paródicamente un formato de programa infantil de televisión –similar a *Sesame Street*– para subvertir las ideas tópicas y superficiales sobre la juventud. La figura de un músico podía haber ejemplificado este modelo estereotipado pero, en cambio, se vestía de una manera demasiado estrafalaria y respondía a las preguntas con una complejidad poco habitual, creando inquietud y obligando a replantearnos las opiniones preconcebidas.

Casi veinte años más tarde, la misma pregunta podría servir para interpretar el proyecto *Nova esplendor*, creado específicamente para el Centre d'Art Contemporani de Barcelona - Fabra i Coats. Partiendo, otra vez, del recurso de simular una realización televisiva, pero aquí con una fórmula más cercana a los programas de actuaciones musicales, se presenta la puesta en escena de cuatro canciones concebidas por el artista: «Les xarxes», «Port de la Selva», «Això que sona és nostre» y «Nova esplendor». Interpretadas por Josep Xortó & The Congosound, las piezas se encadenan una tras otra con la voluntad de simular una actuación en directo, más que una sucesión de videoclips.

Las canciones, y la música por extensión, han estado siempre presentes en su trayectoria, si bien en esta ocasión no son el motor de un proceso de investigación, o un recurso complementario ambiental. Aquí suben al escenario tomando entidad propia, sin estar subordinadas a nada y evidenciando que surgen en igualdad de condiciones de un mismo universo creativo personal. No es gratuito que Genís Segarra (aquí en la formación de Hidrogenesse, junto con Carlos Ballesteros) vuelva a aparecer en este trabajo reinterpretando «Això que sona és nostre», puesto que es un autor que participa de esta misma idea polisémica, desinhibida o, si se quiere, «expandida» de la música, y siempre ha supuesto un motivo de inspiración y debate creativo para Congost.

«¿Para qué sirven las canciones?». La respuesta puede ser la misma que hace tiempo pero ampliada y enriquecida: para crear dispositivos de contenido, para entenderlas como formato artístico, para explorar sus posibilidades creativas y, también, para seguir hablando de la juventud, de las convenciones, de cómo nos relacionamos, de los espejismos sobre la fama... De lo viejo y de lo nuevo, del «lujo y la miseria», del desencanto y la nostalgia.

Nova esplendor (2018, 22')

'What is the purpose of songs?', Mr CD Eyes –a type of alter ego of Carles Congost– asked musician Genís Segarra in *Supercampeón*, in 2000. This was one of the artist's first video projects where he paradoxically used a children's TV programme format –similar to *Sesame Street*– to subvert the topical and superficial ideas about childhood. The figure of a musician could have exemplified this stereotypical model but he was dressed too quirkily and answered the questions with an uncommon complexity, creating discomfort and making us reassess preconceptions.

Almost twenty years later, the same questions could be used to interpret the project *Nova esplendor*, created specifically for the Contemporary Art Centre of Barcelona - Fabra i Coats. Once again based on simulating a TV programme but this time using a format more typical of one of musical performances, four songs written by the artist are presented: 'Les xarxes', 'Port de la Selva', 'Això que sona és nostre' and 'Nova esplendor'. The songs are performed one after the other by Josep Xortó & The Congosound, with the aim of simulating a live performance, rather than a series of video clips.

Songs and music by extension, have always been part of the artist's trajectory, although on this occasion they are not the driving force of a research process or a complementary background resource. Here they take the stage adopting their own entity, dependent on nothing and proving that they emerge under equal conditions from the same personal creative universe. It is no wonder that Genís Segarra (here in the form of Hidrogenesse, together with Carlos Ballesteros), reappears in this reinterpreted work 'Això que sona és nostre', as he is an author who shares this same polysemic, uninhibited or, if you like, 'expanded' idea of music, and has always been a source of creative inspiration and debate for Congost.

'What is the purpose of songs?' The answer could be the same as that of times past but expanded and enriched: to create devices of substance, understand them as an artistic format, to explore their creative possibilities and also to continue talking of childhood, conventions, how we relate, mirages about fame... From old and new, from 'luxury and misery', from disillusion and nostalgia.